

LBRIS

We know
books

CARISSA BROADBENT

SUFLETELE
DAMNATE
ȘI SĂRUTUL
AMURGULUI

Traducere din engleză de
Bogdan Voiculescu

STORIA
BOOKS

CAPITOLUL 1

MISCHE

Ce simțim când murim?

Toți își pun întrebarea asta, dar poate că acoliții și-o pun mai mult decât oricine altcineva. Acoliiții sunt obsedați de moarte - poate pentru că e, în același timp, și cel mai mare sacrificiu, dar și cea mai prețioasă răsplată, cel mai important cadou pe care îl putem oferi zeilor noștri și pe care ni-l pot acorda ei. Niciun acolit nu câștigă mai multă admirație decât acela care părăsește viața mistuit de iubirea lui față de Atroxus. Niciunul nu vrea să moară în patul lui.

Nici eu nu am murit în al meu.

Am murit în pragul Infernului, ținând în mână arma unui trădător, îmbibată de sângele zeului care îmi dăruise totul. Am murit acoperită cu cenușa trupului său și cu arsurile pedepsei lui.

Am murit singură, ascultând țipetele iubirii vieții mele.

Ce simțim când murim?

Oare voi ține minte răspunsul la întrebarea asta?

În timpul petrecut ca misionară, am consolat nenumărate suflete îndurerate. Am fost învățați că moartea e sfârșitul pașnic al unei lupte glorioase.

În clipa în care am murit am descoperit că ne înșelaserăm.
Ce simțim când murim?

Când am murit, am murit cu mâinile pătate de sângele zeului meu, cu tânguiri iubitelui în urechi și cu ochii înfierăți nu de zorii eterni, ci de eternitatea unui neant întunecat.

Când am murit, nu am simțit că ar fi sfârșitul pașnic al unei lupte glorioase.

Am simțit că e doar începutul uneia.

ZĂCEAM ÎNTINSĂ PE PĂMÂNT și îmi priveam mâna ridicată în dreptul feței. Dincolo de ea, culorile dansau în eternitatea cerului. Pielea mea era netedă, bronzată și licărea, ca presărată cu praful translucid al morții.

Am continuat să-mi privesc mâna. Părea atât de vie... Și atât de moartă.

Am clipit. Am închis ochii și am văzut palmieri, cerul albastru, nisipul alb. Vostis, care fusese cândva căminul meu. Căruia îmi dăruisem cândva sufletul.

Am deschis pleoapele.

Infernul atârna deasupra mea. Inconfundabil.

— Ridică-te! a spus vocea.

Mi-am desprins privirea de la cer, de la mână, și am întors-o spre chipul cu trăsături ascuțite al bărbatului care stătea aplecat deasupra mea. Și-a dat după urechi o șuviță lungă de păr blond și m-a cercetat atent.

Nu ne mai întâlniserăm – nu în mod direct. Dar, evident, l-am recunoscut. Îl văzusem în nenumărate tablouri. Îi văzusem fața proiectată pe cerul de deasupra orașului Sivrinaj, capitala Casei Noptii, și în picturile smulse de pe pereți de soldații Rishani, după ce îl omorâse Raihn.

Vincent, regele-vampir mort al Casei Noptii, mi-a întins mâna.

— Ridică-te! a spus. Înțeleg că avem de lucru.

M-am uitat la el cu o privire pierdută. În spatele lui, un fulger arcuit a spintecat cerul. Doar că... nu, nu erau fulgere. Se lungeau în continuare, ramificându-se și despicându-se, eliberând valuri de întuneric și de lumină încăierate între ele: violet, negru, albastru, verde, esența galaxiilor. Mi-au trezit în inimă o senzație intensă și familiară, o durere pe care o mai simțisem, deși nu îmi aminteam cu ce ocazie.

Genele mi-au tremurat.

Cândva, în copilăria petrecută la Vostis, fusesem purtată în largul mării de un puternic curent de suprafață. Mă zbatusem din răspuțeri, dar, de fiecare dată când capul îmi răsărea deasupra apei, eram puțin mai departe de țarm. Șocul cel mai mare mi-l provocase liniștea acelor clipe. Aproape pașnică.

Asta simțeam și acum.

O pace înșelătoare, periculoasă.

— Mische Iliae, a spus Vincent, apucându-mă de braț și smulgându-mă din ghearele curentului. Nu poți pleca. Încă nu.

M-am uitat la el nedumerită. În spatele lui, fisurile tremurau pe cer.

Fisuri ca ale soarelui care crăpase când îmfipsesem o săgeată în gâtul zeului pe care odinioară îl iubisem.

Precum cicatricile frumoase de pe fața lui Asar.

Asar.

Numele mi-a copleșit mintea. Odată cu el a revenit amintirea unei voci cuprinse de agonie și a ultimelor cuvinte pe care le-am auzit înainte de moarte.

Opriți-vă! Am nevoie de ea!

Amintirea aceasta, mai mult decât strânsoarea lui Vincent, a fost cea care m-a deșteptat. M-am izbit de realitatea crudă și derutantă.

Murisem.

Să mă ajute zeii! *Murisem.*

O forță cumplită a zdruncinat pământul. Pe cer, fisurile s-au căscat, vărsând lumină așa cum sângele ar curge printre cusăturile rupte ale unor răni. Prin ele au apărut siluete înaripate.

Devoratori-de-suflete, mi-a venit gândul tulbure. Erau devoratori-de-suflete.

Dar descoperirea asta mi-a înfipt ceva ascuțit în mintea copleșită și încetoșată.

Devoratorii-de-suflete nu aveau ce căuta în Infern.

Un val apăsător de întuneric m-a traversat. Am simțit chemarea neantului - a morții adevărate, care mă îmbia cu brațele deschise. Chemarea soarelui. Mirosul mării. Pacea unui trecut mai blând.

Și eram atât de obosită...

Dar Vincent m-a tras la el.

— Dacă pleci, nu voi mai putea să te găsesc. Indiferent ce simți acum, e un sentiment fals. *E o minciună. Ai de lucru!*

Prin gând mi-a fulgerat o amintire legată de sora mea.

Îngenunchea lângă mine în biserică. *Moartea e jertfa cea mai scumpă. Moartea e cea mai scumpă pace. E sfârșitul glorios al luptei noastre hărăzite.*

Mi s-a înfățișat apoi așa cum fusese ultima dată când o văzusem: ca strigoi, îngenunchind în fața lui Atroxus, copleșită de admirație, înaintea clipelor în care l-am omorât.

În care am trădat-o.

În care am ascultat cum bărbatul pe care îl iubesc e târât de lângă mine.

În care am privit cum soarele de pe cer se sfărâmă definitiv.

Un șuvoi de furie a erupt în interiorul meu. Brusc, răspunsul a devenit evident.

În fond, ce alte posibilități aveam? Deja eram osândită.

Cu un geamăt de efort, am apucat cealaltă mână a lui Vincent. Un curent de lumină a năvălit pe lângă mine, dar el m-a ținut strâns. I-am surprins zâmbetul mulțumit.

— Ai ales bine, a spus.

Nu înțelegea. Nu era o alegere.

Dar nu am avut timp să-i spun asta, pentru că amândoi ne-am prăbușit în întuneric.

AM DESCHIS OCHII. Deasupra, devoratorii-de-suflete alunecau pe cer. Fisurile se întindeau încet pe boltă.

Peisajul din jur tremura și se schimba. Am clipit, iar mirosul de sulf a fost înlocuit de cel al oceanului, de parfumul bogat și dulce al pădurii, de mireasma catifelată a fumului de lasomie folosit ca tămâie.

M-am ridicat brusc în capul oaselor și lumea s-a învârtit cu mine. În fața mea se afla un altar purtând imaginea aurită a soarelui, ale cărui raze se revărsau pe pardoseala de marmură. Deasupra lui se înălța Atroxus, cu mâinile de piatră întinse, ținându-mă cu ochii săi pustii. Cumva, erau la fel de furioși ca în clipele lui de pe urmă.

Au reușit să-mi provoace o reacție reală.

Panică.

Mi-am dus mâna la piept. Simțeam că inima ar fi trebuit să-mi zvâcnească între coaste și plămâni să mi se zbată după aer, dar toată panica aceasta lua forma... tăcerii. Ca și când sub pielea mea nu ar fi existat nimic.

— Ciudat, nu-i așa? a întrebat o voce gravă.

M-am întors și am dat cu ochii de Vincent, care stătea rezezat de o coloană, cu brațele încrucișate, privind pe fereastră spre ceața tulbure de afară.

— Senzația dispare repede, a spus. În curând, nu îți vei mai aminti deloc cum a fost.

— Cum a fost? am repetat cârâind.

— Să trăiești.

Pe toți zeii, îmi venea să vomit!

Aș fi vrut să pot vomita.
Am încercat să mă ridic și a fost cât pe ce să cad la loc. Nu pentru că mi s-ar fi împotrivit mușchii, ci pentru că nu s-au împotrivit deloc – mișcarea a fost prea ușoară, eliberată de povara cărnii, a gravitației și a greutateii trupului meu.

Pentru că eram moartă.

Eram moartă.

Gândul m-a buimăcit mai tare decât oricând și m-am holbat la tapiseriile Cetății.

Vincent mi-a aruncat o privire impasibilă.

— Vedeniile vor trece. Scenele pe care le vezi aici se schimbă. Din câte aud, sunt mai plăcute pentru unii decât pentru alții. Sunt pedepse sau răsplăți, în funcție de cum ne sunt judecate sufletele nemuritoare. Pentru tine cum sunt?

Am înălțat privirea spre chipul lui Atroxus, care arăta exact așa cum mi-l aminteam din viață: puternic, atotvăzător, absolut. Părea nespus de real, exact așa cum mă rugasem cu disperare să-l văd decenii întregi.

Dar răspunsul era clar:

Pedepse.

Mi-am apăsat ochii cu palmele – cu atât de multă putere, încât ar fi trebuit să mă doară, dar nu a fost așa – și, când le-am coborât, am descoperit că toată ceața din jurul meu se risipise. Nu mai aveam în față Cetatea.

Am privit tăcută.

— Trebuie să pornim! a venit vocea lui Vincent din spatele meu. E mai bine să nu rămânem prea mult într-un singur loc.

Cuvintele lui s-au pierdut în fundal precum nisipul împrăștiat de apele mării.

Siluate fantomatice se perindau prin peisajul îndepărtat, care se schimba constant, descoperind orașe maiestuoase și întinderi pustii, oceane, munți și văi prăpăstioase, câmpuri de luptă însângerate și metropole animate. Un milion de fragmente rupte dintr-un milion de vieți diferite. Poate că

privești ar fi fost frumoasă, într-un fel oarecum trist, dacă nu ar fi fost umbrită de devastare.

Pământul și cerul erau brăzdate de crăpături. Nu, „crăpături” nu era cuvântul potrivit – erau mai crude decât atât, mai organice. Erau răni care vărsau roșu și negru. Fiare urișe cutreierau orizontul, cu ochii perfect rotunzi luminând ca niște ferestre căscate înăuntrul siluetelor lor. Adunau în pumni sufletele de pe pământ și le vârau în gură cu mișcări prea lente, prea line.

Era înfiorător.

— Asta e... sunt cumva...?

Nu știam cum să pun întrebarea. Vocea îmi părea pustiiță și parcă venea din depărtare.

Mi-am acoperit din nou ochii și i-am frecat cu putere. Dar, când am coborât mâinile, scena nu s-a schimbat.

— Ce-i asta? am întrebat înfiorată.

Vincent s-a uitat la mine ca la o fată lipsită de minte.

— Infernul.

— Asta știu. Ce-i *aia*? am întrebat, arătând cu degetul spre orizont. Ce sunt toate alea? Un... un fel de vedenie? Sau e *real*?

Mi-am permis să sper un moment – să sper că poate privești era o pedeapsă divină pusă deoparte doar pentru mine, atât ceața, cât și monștrii, crăpăturile și fulgerele.

Dar pe chipul lui Vincent a apărut o tresărire scurtă, abia sesizabilă.

— Din păcate, e real, a spus.

Nu! Ceva nu era în regulă. Așa arătase Coborârea, părăginită, neglijată timp de două mii de ani. Da, în Coborâre erau devoratori-de-suflete, monștri și râpe care înfulecau sufletele. Dar Infernul ar fi trebuit să fie sigur. Ar fi trebuit să fie protejat de toate grozăviile acelea. Și asta... pe toți zeii, asta nu era părăginire. Nu era neglijență. Era...

Era iadul. Niciun suflet, nici măcar cele mai merituoase, nu aveau să-și găsească liniștea într-un asemenea loc.

— Te înșeli! am spus, clătînând uluită din cap. Nu ar trebui să...

Auzind aceste cuvinte – „Te înșeli!” –, Vincent s-a îndreptat deodată, iar în ochii lui a scăpărat furia unui rege obitraen sfidat. Dar, înainte să-mi poată răspunde, un răcnet hârăitor a răsunat în văzduh. M-am întors brusc.

— Ce-a fost asta?

— Trebuie să plecăm, a spus Vincent, care m-a apucat de încheietură ca și când ar fi vrut să mă târască de colo-colo ca pe un sac de făină.

Dar am rămas țintuită locului, încremenită de frică. În depărtare, prin norii sumbri de ceață, am văzut fisuri noi, roșii și luminoase, care se întindeau încet în peisaj. În zare, un turn aplecat, reliefat pe fondul alb, s-a prăbușit. Suflutele s-au împrăștiat ca niște furnici speriate.

A început să cadă și un al doilea turn, cu o lentoare chinuitoare.

— Ția sunt *oameni*? am îngăimat, cu ochii mari, îngrozită.

— Au fost, a răspuns Vincent cu răceală. În curând, nu vor mai fi nimic.

Nu am putut să-mi feresc privirea de la clădirea care cădea încetinit, strivind sub ea suflete nenumărate. Monștrii încovoiți își întorseseră atenția spre dezastru și se apropiau pentru a aduna sufletele puse pe fugă. Unul dintre ei și-a umplut căușul palmei și a ridicat-o încet spre gura largă și adâncă, de un alb fără fund.

Încă o bubuitură. Pământul s-a cutremurat.

— Trebuie... trebuie să-i ajutăm, am izbutit să spun, pentru că altceva nu mi-a trecut prin minte – dar, în aceeași clipă în care cuvintele mi-au părăsit buzele, am înțeles cât de ridicole sunt.

Singurul lucru pe care îl puteam face era să stau nemișcată și să privesc dispariția a altor câteva zeci de suflete.

Vincent m-a smucit de încheietură fără menajamente.

— Mișcă-te! a lătrat. Trebuie să plecăm, înainte ca...

Mi-am eliberat mâna și m-am întors furtunos spre el.

— Nu te las să mă târăști unde vrei dacă nu îmi spui ce se petrece!

Furia i-a sclipit în ochii argintii, amintindu-mi că, în viață, fusese unul dintre cei mai fioroși regi ai vampirilor. Altădată, o asemenea lipsă de respect m-ar fi condamnat la moarte.

Dar deja eram moartă. Prin urmare, ce naiba mai putea să-mi facă?

— Nu ți-e rușine să-mi vorbești *mie* așa? a șuierat. Când toate acestea s-au întâmplat din cauza *ta*?

A mea?

Am deschis gura, dar nu a ieșit niciun cuvânt.

— Îți închipui că mă încântă ideea să colaborez cu *tine*? a continuat Vincent. După ce mi-ai împins fiica în brațele bărbatului care m-a ucis? Dacă așa fi fost în viață, te-ai fi...

— Cum adică *toate s-au întâmplat din cauza mea*?

A tăcut. M-a privit atent, din cap până-n picioare, cu ochii lui argintii, supunându-mă unei evaluări pe care, evident, n-o treceam.

— Ce îți amintești despre moartea ta?

Moartea mea.

M-a străpuns o durere cumplită – o senzație de ardere care mi-a trecut drept prin centrul pieptului. Mâna mi-a zburat la el.

O sabie înfiptă în inima mea. O zeiță care m-a azvârlit deo parte. Și focul...

Am murit. Am murit. Am murit.

Adevărul mi-a răscolit pieptul. Și brusc, odată cu el, m-a copleșit o durere atât de profundă, încât mi-a venit să mă ghemuiesc pe jos.

Am simțit ceva umed picurându-mi pe obraji, ca niște stropi de ploaie.

Am clipit și mi-am văzut clipele de pe urmă. Chipul lui Asar aplecat deasupra mea. Și, pe toți zeii, câtă durere în ochii lui!

Nu stropi de ploaie.

Cum putea să mă doară pieptul atât de tare, dacă inima nu-mi mai bătea? L-am apăsât cu palma ca și când l-aș fi strâns cu un garou, vrând să-i opresc sângerarea.

Dar undeva, în durerea aceea, am simțit un fir subțire și solid. O înțepătură mică de durere care mi-a amintit de vraja urzită cândva de Asar între noi – cea care îmi îngăduise să-l trag afară din cercul ritualic.

M-am agățat de firul acela familiar. De durerea aceea atât de vie!

— L-am omorât pe Atroxus, am spus în cele din urmă. Și cerul... și Asar... și zeii... și...

Lacrimile lui Asar. Sabia lui Shiket. Focul omniprezent.

Și întunericul. Atât de mult întuneric...

— L-ai omorât pe Atroxus, a încuviințat Vincent, deși, după ton, părea chiar indignat de faptul că era nevoit să admită un asemenea lucru. Odată cu el s-a prăbușit și soarele. Aducând o noapte fără sfârșit.

A spus-o aproape cu o plăcere senzuală. Ca și când și-ar fi imaginat tot ce ar fi putut să facă el cu un asemenea dar, dacă ar fi fost în viață – sfredelindu-mă, în același timp, cu o privire critică, de parcă ar fi fost ceva de neconceput pentru el faptul că tocmai eu săvârșisem așa ceva.

Nici mie nu-mi venea să cred. Cuvintele încă îmi răsunau în străfundul capului, reverberate de uluirea mea.

— Ai încercat să-l învii pe Alarus, a continuat. Dar în loc de asta...

— L-am salvat pe Asar.

Mi-am amintit cum îl scosesem din cercul magic, ținându-mă cu dinții de firul acela care ne lega, pe care refuzasem să-l tai.

Dar, odată cu acea alegere, mi-am amintit și alt chip. Pe al Saeschei, înălțat spre lumina lui Atroxus, sclipind de adorație.

— L-ai salvat într-un anumit sens, a observat Vincent. Ai

refuzat să-i sacrifici sufletul pentru vraja de înviere. Dar deja fusese pusă în mișcare. Ai oprit-o înainte să se împlinească, dar învierea aceea incompletă, laolaltă cu distrugerea relicvelor prin care Alarus a construit Infernul, l-a apăsât cu o forță intolerabilă. Prin urmare...

A arătat spre ruinele care ne înconjurau. Am privit prin păclă și mi-am simțit pieptul cuprins de groază. Departe, în zare, un munte se prăbușea încet. Fără niciun sunet, fără nicio zvâcnire, sute de suflete se pierdeau sub el.

Am clătinat din cap.

— Nu! Nu se poate... N-aș fi putut să...

— Ba se poate. Ai putut. Și acesta e doar începutul. Se va nărui cu totul dacă iubitul tău nu va lua măsură.

M-am întors spre el brusc. Din cine știe ce motiv, aveam impresia că vorbește în glumă. Dar mă privea cu o expresie împietrită, cât se poate de serioasă.

— Adică Asar, am spus.

Mi-am amintit cum zeii îl târâseră după ei. Cum îl târâseră după ei în timp ce el striga după mine.

— Unde e? E...?

Aproape că nu îndrăzneam să pun întrebarea.

— E în viață?

— Din câte înțeleg, e mai mult decât viu. A dobândit puterea unui zeu, a spus și iarăși i-am surprins în voce nota aceea de invidie. Și doar cu ea va putea să repare Infernul înainte să se dezintegreze cu totul.

— Chiar așa va face!

I-am dat răspunsul fără ezitare. Amintirile m-au copleșit cu o intensitate vie: Asar, aplecat deasupra a nenumărate porți, reparând nenumărate glife sfărâmate, îndrumând nenumărate suflete rătăcite înapoi spre lumea lor. Odată cu ele, inima mi s-a umplut de afecțiune.

— Dacă Infernul trebuie reparat, am zis, atunci Asar o va face. Nu există nimic pe lume la care ține mai mult.

Dar, spunând acestea, mi-am amintit de lacrimile de pe obrajii lui și m-am întrebat dacă într-adevăr așa stau lucrurile.

— E ținut prizonier de Panteonul Alb, a spus Vincent. Dacă va rămâne închis, nu va face nimic. Și, din câte am înțeles, pentru a-și îndeplini munca, va avea nevoie de tine.

— De mine?

— Tu ai urzit vraja prin care și-a căpătat puterea. Înțeleg că trebuie să-l ajuți să adune mai multă, atât cât îi trebuie pentru a înfăptui totul.

Mi s-a părut ciudat că morții pot să sufere de migrene. Mi-am masat tâmpla.

— Dar... de ce?

Întrebarea a părut să-l irite.

— Sunt doar un mesager. Nu te aștepta să înțeleg amănuntele complicate ale scamatoriilor voastre de Născuți din Umbră.

O cută mi s-a format între sprâncene, atunci când un gând nou mi-a apărut în minte, urmat de o avalanșă de întrebări.

— Un mesager, am repetat. Așadar te-a trimis un zeu.

Vincent nu a spus nimic și am înțeles că tăcerea lui e o confirmare.

— Nyaxia? am întrebat.

Ea trebuie să-l fi trimis, nu? Vincent o venerase toată viața lui, lungă de sute de ani. Favoarea ei îi așezase coroana pe cap, după ce câștigase turneul Kejari. După un moment, a spus:

— Nu. Nu Nyaxia.

— Atunci cine?

— Nu te privește.

— Ba mă *privește*. Și de ce te-a trimis pe *tine*? Nici măcar nu te cunosc.

A părut jignit. Dar nici în vremurile cele mai fericite nu aș fi putut fi acuzată de un exces de tact, iar în prezent nu trăiam în vremurile cele mai fericite.

Vincent era un rege-vampir. Și ce ar fi fost dispus să facă un rege-vampir pentru a-și recăpăta tronul furat într-un mod

atât de brutal? Ce ar fi fost dispus să facă orice rege-vampir în numele răzbunării?

Nu-mi plăcea cinismul cu care priveam problema. Dar...

— Privește! a spus Vincent deodată, oftând iritat.

A arătat spre cer, spre imaginea răsturnată a Infernului care atârna deasupra noastră. În prima clipă, nu am înțeles ce vrea să-mi arate, dar apoi am observat că își mișcă degetul pentru a trasa un contur. Când am privit cerul cu atenție, am descoperit că, de fapt, șuvițele de lumină și de întuneric nu se amestecau la întâmplare. Se concentrau în jurul fisurilor și se extindeau sub forme care aminteau de ramificațiile venelor prin trupul unei ființe. Văzusem modelul acesta și în Coborâre.

— Orice structură are puncte slabe, mi-a explicat Vincent. Toate tărâmurile sunt legate între ele – al zeilor, al muritorilor și al morților. În curând, cele petrecute aici vor afecta și lumea viilor, dacă nu cumva se întâmplă deja.

Pe șira spinării mi-a alunecat un fior. Nu era nevoie ca Vincent să-mi explice cum ar putea arăta efectele. Luni întregi observasem consecințele îngrozitoare ale surpării lente a Coborârii. Ideea că acele coșmaruri s-ar putea revărsa în lumea viilor m-a îngrozit.

— Granița dintre tărâmurile e mai subțire în unele locuri decât în altele, a continuat. Iar unele regate vampirice au fost construite în jurul acestor puncte sensibile, tocmai datorită puterii pe care o oferă.

Atunci am înțeles.

— Cum ar fi Casa Noptii.

— Am muncit multe secole ca să-mi clădesc regatul. Chiar și mort, refuz să permit prăbușirea lui.

Bineînțeles, totul se rezuma la soarta unui regat. Dar povara enormă a acestei răspunderi cădea pe umerii mei. Am amețit și mi-am cuprins capul între mâini, lăsându-mă pe spate și legănându-mă pe călcâie.

— Iubitul tău te va căuta, a spus Vincent. Mi s-a cerut să te duc aproape de vâl.

Un jurământ pe care îl simțeam până în adâncul sufletului, chiar și acum. Dar mă durea inima. Era chinuită de durerea pierderii noastre și de umbra legăturii care ne unea.

Îl mințisem. Îmi propusesem să-l trădez. Și, chiar dacă îl salvasem, chiar dacă salvasem tot neamul vampirilor, reușisem totuși să aduc lumea în pragul morții.

Chipul Saeschei mi-a alunecat prin minte.

Dar apoi mi-am amintit cum Asar se uitase la pielea mea, desfigurată de regretele mele cele mai rușinoase, ca și când încă ar fi fost demnă de venerație.

Nu eram străină de misiunile divine. Îmi devotasem viața credinței. Îi jertfisem până și ultima părticică din trupul și din sufletul meu, în toate sensurile proprii și figurate. Dar, în final, zeul căruia îi dăruisem sufletul meu se hotărâse să-mi măcelărească întreaga rasă, fără să stea nicio clipă pe gânduri.

O parte mică din mine încă suferea cumplit din cauza asta, chiar și acum, după toate cele întâmplate.

Dar o parte mai mare era furioasă.

Mi-am întors privirea spre Infern. Un ocean al suferinței.

Am auzit strigătele a milioane de suflete invizibile, îmi spusese Asar la un moment dat. *Aveau nevoie de cineva.*

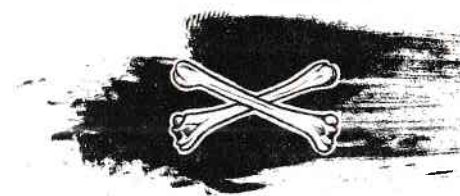
Și acum aveau nevoie de mine.

El avea nevoie de mine.

M-am uitat la Vincent.

Trebuia să pornesc într-o misiune pentru salvarea lumii, alături de tatăl mort al prietenei mele. Nu îmi închipuisem că mă voi ocupa cu așa ceva după moarte.

— Spune-mi ce trebuie să facem!

CAPITOLUL 2

ASAR

Ideea că vampirii ar avea puterea să vadă pe întuneric e un mit.

Asemenea pisicilor, vampirii pot să vadă aproape în orice context real. Dar ne trebuie măcar o fărâmă de lumină – oricât de mică. Cea reflectată de lună sau licărul stelelor. Lumina aproape invizibilă a atmosferei de la orizont, imperceptibilă pentru văzul inferior al oamenilor. Un fir subțire e suficient pentru a dezvălui lumea întregă.

Întunericul absolut se găsea foarte rar. Majoritatea vampirilor nu știau cum e și nici nu aveau să-l întâlnească vreodată.

Eu nu mă număram printre ei.

Mentorul meu, Gideon, considerase că e important să învăț să trăiesc fără ajutorul simțurilor. Spunea că, în absența cârjelor nevolnice ale văzului, auzului sau mirosului, se pot descoperi abilități mult mai eficace. Adesea, când eram mic, mă încuia zile în șir într-o cutie întunecată, lipsită de ferestre. Era amuzant că acum, când eram mai puțin muritor decât oricând, simțeam o apropiere atât de mare față de sinele acela al meu mai tânăr și mai fragil.

Pentru prima dată după secole întregi, în celula aceasta în care mă întemnițaseră zeii, trăiam acel întuneric nesfârșit.

Gideon mă învățase că orice slăbiciune poate deveni o putere dacă o înfrunți cu destulă stăruință. Că, în absența altor resurse, cele mai abile minți pot găsi uneltele necesare pentru a transforma chiar și nimicul într-un tăiș ascuțit.

Avusese dreptate. Iar aici, la granița dintre starea de muritor și divinitate, mi-am întins mintea prin întuneric și m-am ascuțit cu piatra unei singure amintiri.

Moartea lui Mische.

În viață, pielea ei mirosea a scorțișoară. Dar la urmă, când o ținusem în brațe, inspirasem doar mirosul de cenușă. Fusese aproape de nerecunoscut, cu pielea părjolită, cu pistrii ascunși sub sânge. Dar ochii ei... ochii ei rămăseseră la fel – miere brună, aur și chihlimbar.

Omorâse un zeu. Fapta aceasta avea s-o immortalizeze în legende.

Dar femeia pe care o strănsesem la piept nu păruse o legendă.

Îmi păruse muritoare. Se stingea, fragilă, ca o flacăra înăbușită.

În întuneric, retrăiam îmbrățișarea iar și iar. Și apoi am simțit cum zeii mă târăsc de lângă ea. Vedeam cum Shiket, zeița dreptății, îi străpunge nepăsătoare pieptul cu sabia ei. Ca și când Mische ar fi fost o biată muscă, una ce trebuia strivită.

Nu știam exact de când stăteam aici. Poate de câteva săptămâni, poate de câteva luni. Simțeam în piept freamătul străniu al divinității. Mische mă scosese din cercul ritualului de înviere, un gest de un altruism exasperant, pe care nu îl meritasem niciodată.

Dar, odată cu mine, mai trăsesese ceva afară. O parte din Alarus, pe care strămoșii mi-o ascunseseră în sânge cu generații în urmă. Un sâmbure de divinitate, care îmi germina în suflet.

Dar nimic nu era mai important decât amintirea aceea, în care trupul ei se prăbușea răpus de sabia lui Shiket. O retrăiam iar și iar și iar.

Brațele încătușate mă dureau. Lanțurile din jurul încheieturilor, al gleznelor și al gâtului mă ardeau tot mai tare, cu floare pulsație a luminii lor divine. Se scurtaseră după fiecare dintre izbucnirile mele recalcitrante și în prezent nu mă mai puteam mișca deloc. O singură șuviță de păr gras îmi atârna peste vârful nasului, provocându-mi mâncărimi nesuferite.

Deodată, dinaintea mea a apărut o ușă, iar când am ridicat capul, mușchii mi-au urlat. Lumina m-a dezorientat și mi-a amintit în mod dezagreabil de propria prezență fizică.

În fața mea stăteau două persoane îmbrăcate cu robe lungi și albe. Păzitori.

Puterea fizică li se ghicea limpede sub haine, care însă le ascundeau sexul. Părul le era acoperit de glugi și fețele, de măști din aur lustruit, lipsite de orice trăsături, motive ornamentale sau imperfecțiuni.

S-au apropiat, iar pe suprafețele lucitoare ale acestor măști am văzut oglindirea distorsionată a propriului trup – murdar, alab, cu membrele răsfirate pe lepedea de marmură. Arătam ca un cadavru așezat în centrul unuia dintre ritualurile mele. Gândul a fost cât pe ce să-mi stârnească râsul, deși nu prea am înțeles poanta.

De data asta au trimis doi. Trebuia să recunosc, constatarea mi-a oferit o oarecare satisfacție.

Inițial, fusesem supravegheat de creaturile înaripate care le slujeau zeilor aici, în Ysria. Dar erau servitori, nu războinici. Am apucat să omor patru înainte ca zeii să hotărască că am nevoie de măsuri de securitate mai aspre. Atunci au început să trimită Păzitorii. Soldații divini ai lui Shiket. Fuseseră oameni cândva. Dar, în momentul morții, fuseseră aleși pentru a primi darul nemuririi și pentru a sluji ca apărători ai dreptilor – sau, în orice caz, a ceea ce considera Shiket a fi „dreptatea”. Erau cochilii goale ale ființelor care trăiseră cândva și sufereau o degradare mai cumplită decât văzusem chiar și la cei mai amărâți strigoi din Coborâre. Existența aceasta era o onoare oferită de zeiță doar celor mai vajnici luptători care o venerau.